

РЕШЕНИЕ

№ 65

гр. Бургас, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Веселка Г. Узунова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разгледа докладваното от Румяна Ст. Калошева Манкова Въззивно гражданско дело № 20242000500034 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на И. Т. К. от гр.Бургас, понастоящем в Затвора – Бургас, с назначен по реда на правната помощ адвокат Н. А. от БАК, против решение № 857 от 19.07.2023г. по гр.д. № 1652/2022г. на Бургаския окръжен съд, с което е осъден да заплати на А. Д. М. и М. Д. М. сумата от 77000 лв., имуществени вреди от непозволено увреждане – кражба, в едно със законната лихва от датата на престъпното деяние 07.04.2018г. до окончателното изплащане, както и да заплати на ищците съдебни разноски в размер на 2840 лв., а по сметка на БОС – държавна такса от 3085 лв.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, необосновано и несправедливо. Изложени са съображения, че въззивникът-ответник не е извършил престъпното деяние и е неправилно осъден. Заявено е още, че не е в състояние нито той, нито близките му да изплащат такава непосилна сума, без осъденият да е извършил кражбата, за която търпи наказание. Претендира се жалбата да бъде уважена.

В отговор, въззиваемите ищци А. М. и М. М.и, чрез адв.Я. П., оспорват въззивната жалба като неоснователна. Навеждат доводи за наличие в случая на фактическия състав на непозволеното увреждане по чл.45 ЗЗД – извършено от ответника престъпно деяние, настъпили за ищците имуществени вреди и причинно-следствена връзка между деянието и вредите. Сочат обжалваното решение като правилно, обосновано от събраните по делото доказателства и

постановено при спазване на процесуалния и материалния закон. Заявено е искане за потвърждаване на първоинстанционното решение, ведно с последиците за съдебните разноски.

Жалбата е подадена в срок от надлежно легитимирана страна против подлежащ на обжалване съдебен акт, което сочи на допустимост.

По съществото на спора, с оглед посочените в жалбата доводи, съгласно чл.269, изр.2 ГПК, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства и с оглед предвиденото в закона, съдът намира следното:

Искът е за обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане и има правното си основание в чл.45 ЗЗД. Съгласно посочения текст, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като вината се предполага до доказване на противното.

Безспорно е от фактическа страна, че с влязла в сила на 28.07.2022г. присъда по НОХД № 1479/2020г. на Районен съд – Бургас въззивникът И. Т. К. е признат за виновен за това, че на 07.04.2018г. в гр.Б., бул.,„Д.“ №*, от метална каса в складово помещение на къща за гости „Гран Виа“, при изложените в присъдата квалифициращи престъпното деяние признаци, отнел чужди движими вещи, на стойност в големи размери – пари, както следва: 1100 евро, в легова равностойност от 2151,41 лв., 140 щатски долара, ревняващи се на 223,24 лв. и 74625,25 лв., общо – 77000 лв., от владението на М. Д. М. и А. Д. М., без тяхно съгласие и с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл.196, ал.1, т.2, вр. с други текстове на НК, като е осъден на лишаване от свобода за срок от шест години.

Съгласно чл.300 ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В случая е налице окончателна присъда на въззивника-ответник за предявеното за обезщетяване непозволено увреждане, което сочи на доказаност на виновно противоправно деяние – квалифицирана кражба, извършено от К., в резултат на което въззиваемите ищци са претърпели имуществени вреди, изразяващи се в стойността на отнетите им при кражбата парични средства в общ размер от 77000 лв. В този смисъл искът по чл.45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане се явява доказан по основание.

Изложеният във въззивната жалба довод, че И. К. не е извършил горното престъпно деяние, за което е постановена цитираната присъда, е несъстоятелно. Същото не подлежи на обсъждане, поради задължителния характер на влязлата в сила присъда и недопустимостта същата да бъде преразглеждана в гражданско производство по отношение на извършеното престъпно деяние и виновността на осъденото като негов извършител лице.

Размерът на претърпените от въззиваемите ищци имуществени вреди, като част от квалификацията на деянието по чл.196, ал.1, т.2, вр. чл.195, ал.2 НК - „в големи размери“, също не може да бъде предмет на обсъждане в

настоящия граждански исков процес за вреди от престъпния деликт. Въпреки това, пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства и са изслушани показанията на свидетелите А. А. и К. Н., които установяват наличието преди кражбата на сумата от над 70000 лв. в разбитата от извършителя каса на фирма „Милиани“ ООД, гр.В., занимаваща се с туристическа дейност, в която съдружници са М. М. и А. М..

Без основание е и вторият довод на въззивника И. К., че не е в състояние да изплати претендираната от ищците непосилна за него и близките му сума. Липсата на парични средства за заплащане на дължимото по чл.45 ЗЗД обезщетение за непозволено увреждане не е основание за освобождаване на деликвента от отговорността за вреди.

С оглед на изложеното, въззивната жалба на К. се явява неоснователна. Решението на първоинстанционния съд е правилно, като обосновано от събраните по делото доказателства и съобразено с приложимия закон. Затова, същото следва да бъде потвърдено. За пълнота на настоящото изложение, на основание чл.272 ГПК, настоящата инстанция препраща към изложените там пространни мотиви, които споделя напълно.

Предвид резултата от въззивното обжалване, въззиемите ищци имат право на съдебни разноски. Тъй като по въззивното дело не се откриват доказателства за направени такива, както и не е представен списък на разноските по чл.80 ГПК, съдебни разноски не следва да бъдат присъдени.

Мотивиран от посоченото, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 857 от 19.07.2023г., постановено по гр.д. № 1652/2022г. на Бургаския окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____